

දුර්ගතියට සැලකීම

වසර 2000 පමණ කාලයේ එක්තරා පසලොස්වක පොහෝ දිනක දවල් 10 පමණ මා දිවා ආහාරයට සූදුනම් වනවිට අමුත්තෙක් එනබව දැක මිදුලට ගොස් කටා කළෙමි. වයස අවුරුදු 50 ක පමණ පෙනුමක් ඇති ඔහු හංවැල්ල, පහත්ගම ප්‍රදේශයේ වෙසෙන බවත්, දරුවන් දෙදෙනෙක් සිටින බවත්, රියදුරෙක් ලෙස සේවය කරන අතරතුර සිදුවූ රෝගී තත්වයක් හේතුකොටගෙන රැකියාව අහිමි වූ බවත් කියමින් රියදුරු බලපත්‍රයද මට පෙන්වීය. (නම - ඒ.ජේමචන්ද්‍ර) කෂමට යමක් ඉල්ලූ බැවින් මා බෙදුගත් බත් ටික පිඟානකට බෙදූ දුන්විට එය ගෙදර ගෙනගොස් දරුවන් සමග අනුභව කරනබව පැවසීය. එවිට මම ඉතිරිව තිබූ ආහාර ස්වල්පයත් සමග පාර්සල් කර ඔහුට දී, නිරාහාරව සිටියෙමි. කිරිපිටි පැකට්ටුවක් සහ අභ්‍යාස පොත් කීපයක්ද දරුවන් සඳහා දුනිමි. ඉන්පසු මාසයකට වරක් පමණ පැමිණෙන ඔහුට යමක් දීමට පුරුදුව සිටියෙමි. සෑම අවස්ථාවකම කිරිපිටි සහ හාල් හෝ යමක් දුනිමි. බොහෝ අවස්ථාවල ඇඳුම්ද දුනිමි.

අවුරුදු ගණනක් ගෙවූන පසු දිනක් පැමිණි ඔහු, තම ලොකු දුවට රැකියාවක් ලැබූන බව කියා පසුවූද, එහි යායුතු බවත් සුදුසු ඇඳුමක් නැති බවත් පැවසීය. එය අසා සිටි මා වූවිදුව තිලිහිට ඒබව පවසා සුදුසු ඇඳුමක් ඉල්ලුවිට ඇය පාවිච්චි නොකළ අළුත් ගවුමක් මට දුනි. එය බැගේ එකක දමා ඔහුට දුන්විට එය දිගහැර බැලුවේය. ගේතුල සිටි කුසුම් ඒබව දැක වහා පැමිණ ඔහු අතින් එය උදුරාගෙන, එය තමාවිසින් වූවි දුවට අරන්දුන්බව පවසා අප හැමෝටම බැනවදිමින් ගෙට ගියාය. **(නමුත් ඇය හැම පසලොස්වක පෝයටම සිල්ලු සමාදන් වෙයි.)** මම එවිට ඔහුට රුපියල් 500 ක් දී අළුත් ඇඳුමක් අරන් දෙන ලෙස උපදෙස් දුනිමි.

දැන් (2012) ඔහු හකුරු වෙළඳුම් කරන අතර මාසයකට වරක් පමණ මෙහි පැමිණිවිට හකුරු මුල් කීපයක් පුංචිඅක්කා සහ මා විසින් මිලට ගනුලැබේ.